

BMK. I.

368

Handwritten text, possibly a name or title, partially obscured by a label.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

3553.

Grant, Kirk.

PAKI

368.

(Folyó.)

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

3553. *trach.*
 HISTORIA.

Az Iovenianus nevő Romai
 CSASZARNAK, ISTEN ELLEN VA-
 lo föl fuvalkodasáról, es az Nagy Ur Istennek
 rayta tört bosszu allasáról, es előbbi tisztiben
 valo allasáról, mostan Deakbol Ma-
 gyarra fordittatott, 1593.
 Eztendőben.

Notaja: Szannya az Ur Isten hiveinek romlasat.

OK Szep dolgok nekünk meg irattatvan
 vadnak, Regi ő Törvenyből tanusagul kit
 hadtak, Nagy Fejedelmeket regi Csafaro-
 kat nekünk elő hoztanak.

Talam nem bannyatok ha egy keveset
 follok, Egy nagy Fejedelmet ha mostan e-
 lő hozok, Tudom hogy meg nem árt ha fivetek ferent jól
 rea halgatnatok.

Egy Romai Csafar mikoron uralkodnek, Nagy kazdag-
 sagaban mindennel bűvölködnek, Az nagy Ur Istennek fent
 áldomasaban mikor torkig nyugodnek.

Felésege jambor es sepe természetű vala, Fiakkal Lyanyok-
 kal Isten meg latta vala, O nagy udvaraban sok fele vigasag
 neki igen kel vala.

5 Azt foktak mondani regi paraszt példaban, Sok jokkal az
 Isten az kit meg lát elteben, El hifi ő magat es el tavoztat-
 tya természetit magiban.

Nagy ajándeka ez az Fölseges Istennek, Kit jó hirrel ne-
 vel latogat megh elteben, Az egy igaz hitben halala oraig
 kit meg maraszt vegiglen.

Vala az Csafarnak udvaraban sok eziba, Mint nagy sok
 A udva-

udvarban most-is lattya nem ritka, Ki az nagy Istennek az
ő nagy haragját napról napra arasztja.

Sőt ennek ő neve Iovenianus vala, Nagy Kazdagfagaban
főlvalkodot vala, Az nagy Ur Istennek büntető ostora e-
sebe nem jut vala.

Pokolbeli őrdög fűntelen sodolkodik, Az nagy Csafar u-
tan fűntelen olalkodik, Mikeppen ki vesse útaz igaz utbol
erősten forgolodik.

Orankent udvara lattya őregbűl vala, Nagy kevelysege-
ben ő fekiben ül vala, Az Sathan peniglen fok rof gondola-
tot eleiben hany vala.

Lam mikor az Csafar fekiben üldögelne, Mely csuda
gondolat ötlek az ő fiveben, Hozza hasonlatos megh Isten
sem volna Urafagaban Menyben.

Istent nem remenlek többet lenni nalamnal, Hogy nagob
hatalmu ő is volna nalamnal, Azt-is igy jól hisem hogy
nincsen tób Isten sohult-is en nalamnal.

Förtelmes rut bűnben eyte nagy kevelysege, Hogy tűnek
negetseg vesetnek elmejeben, Pokol fenekeben innét követ-
kezik embernek be efese.

Ennek gondolattya az egekben főlvata, Az nagy Isten
elot panaf keppen meg alla, Az elő Istennek az ő nagy ha-
ragja mindjarast rea falla.

Csak hamar az Csafar fekiben el aluvek, Mennyei segit-
segh mert tūle el tavozek, Istennek ostora csuda büntetese
mindjarast el erkezek.

Isten parancsola folgalo Angyalanak, Büntetője lenne az
nagy kevely Csafarnak, Es hogy pelda lenne az nagy kevely
Csafar mind ez feles vilagnak.

Tanatának Csafar igen hamar follala, Ier mennyűnk el
hamar mezőre mulatnia, Ne talam el mulik tūlem el tavozik
en testemnek faydalma.

Az Csafar az mezőn mikor fellel mulatna, Szertelen az
Csafar testeben meg posdula, Mint meny útó kővel ha útó-
tek volna oly igen meg busula.

Meg

Meg allata lovat két felé el tekinté, Tavoly egy nagy vize-
zet mikoron meg földita, Monda legyetek itt mig meg me-
nekedem testemnek hevfegetül.

Lovat gyorsasággal az víz parton meg kötö, Ruhajat ma-
garol igen hamar le vete, Vizben mosakodék miglen hevült
testet ő meg hívósfithete.

Halgassad meg ember az Istennek ostorat, El nem kerül-
heted soha az ő csapafat, Mint Iovenianus maydan meg fi-
zeti ő alnok gondolattyat,

El jöve egy ember ki hasonlo Csafarhoz, Mindenben eg-
gyet üt az ő abrazattyahoz, Csafar ruhajaban Lövara föl ü-
le ugy nyomtata Vrakhoz.

Immar hald meg kerlek ez Imperator dolgat, Az vizből
ki jöve nem talala ruhajat, Nagy gondolkodással fellel igen
nezi ki vitte el ő Lovat.

Az uy Csafar penig sepen haza indula, Mert udvara ne-
pe forgodik ő körülé, Szepen el föl mene mint sokot Csa-
farnak az ő Palotajaban.

Kazdagon ebedet sepen el fogattata, Sok fele vigasag
zong vala ő hazaban, Az Csafar le üle Csafarne Áffionnyal
vadnak nagy vigasagban.

Az Vrak előtte terdet fejet haytanak, Ki ki fallafara fe-
jenkent el ostanak, Előbbi mod ferent ki ki ebedere el haza
indulanak.

Az Iovenianus mezitelen áll vala, Testova mind bolond
minden fele fut vala, Ő nagy busultaban Csafar ő magaban
im ezt gondollya vala.

Ha vege ré megyek feje esik erőtte, Az ki most meg gu-
golt bizony meg hal erőtte, Nem lehet oly nagy Ur ez ray-
tam teteletert hogy meg nem halna erte.

Nem tudom medgyek monda Istenem dolgomban, Hog
ha így be megyek Csafari udvaromban, Miglen el föl me-
gyek en Felefelegemhez lesék meg csufolasban.

Hadjarjon itt vagyon egy vitezem ennekem, Kit nagy
A 2 fegeny-

fegyenyfegből töttem Urra nem regen, El megyek el oda, ruhát, lovat kerek, tudom meg ismer engem.

Latode mit hafnal embernek az kevelyseg, Im latod mit hozzon nagy hamar az negetsseg, Mint ez Fejedelem az nagy kevelysegert latod hogy lön nevetseg.

Ime mezitelen az kapura hogy juta, Zörgetnie fegyeny az kapun igen foga, Ott az Kapun allo mikoron meg lata kerde mi ördög volna.

Monda ennek Csafar Iovenianus vagyok, Befeld meg Uradnak im latod az mint vagyok, Ruham el vesitettem az fürödes közben mezitelenül vagyok.

Kapun allo monda mit hazudó bolond ember, Uram az Csafarral haza jutot nem regen, Immar az en Uram az atalhöz ülven vigan lakik ebeden.

Szolla ismer neki az mezitelen ember, De mond meg Uradnak legyen gondgya testemre, Küldgyön ruhat nekem hogy ne nezzen senki mezitelen testemre.

Meg monda az Urnak eleiben hozata, Latvan ugy csudalya, kerde mi allat volna, llyen öltözetű femelyt bizony dollog regen nem latot volna.

Szolla nem ismerfe Iovenianus vagyok, Nezd meg femelyemet meg ismerfe en ki vagyok, Ez nagy Urafagra en emelelek föl, meg fem ismerfe ki vagyok.

Csudalkozik az Ur ennek ó bolondfagan, De annal-is inkább ó mezitelen voltan, Monda bizony lehet hogy Fejedelem vagy mikent vagy ruhaztatvan.

Hamar hozattata három nagy marok vesféöt, Erössen meg verek az udvar nepe elöt, Hamar ki lobbantak mezitelen Csafart setreng az kapu elöt.

Iay mire jutottam ugymond edes Istenem, Im mely vetletlenül vesfek Vram Istenem, Könyörűly en raytam az te Szent Fiaert en teremő Istenem.

No tudom mit tegyek nem messze egy Castelyban, Vagyon egy hadnagyom nekem imez faluban, El megyek el oda talam az meg ismer engem fegyeny voltomban.

El oda indula kapura mikor juta, Zörgetni az kapun fe-
geny erőssen foga, Meg veretet tetten legyet es bogarat oly
erössen csapkodgya.

Az kapun őriző kerdi kicsoda volna, Monda fegeny em-
ber lovenianus volna, Azert kere őtet mondgya meg Ura-
nak hogy kapu előt volna.

Csuffagra az Drabant Urahoz el föl mene, Monda hogy
egy Bolond keredzik hogy föl júne, Ki Urafogoddal mond-
gya dolga volna ha veled befelhetne.

Be bocsatak kapun az Urhoz el föl vivek, Szegeny mezi-
telen az ayton hogy be lepek, Hogy mi őrdög volna mint
öltözöt volna az Urul meg kerdetek.

Iay nem esmerse meg az Istenert engemet, Ha az Csafar
vagyok femlely jól meg engemet, Ez nagy nyavalyabol me-
zítelenfegből kerlek ments ki engemet.

Ez nagy méltosagra teged en emelélek, Az en udvarom-
ban Fejedelemme titek, Az en fok nepemen tudod hatal-
ma sa tegedet hogy en tólek.

Mosolyodek az Ur, monda olt hitvan ember, Esetül tavo-
zot mosdatlan lator ember, Hogy mered mondani hogy Fe-
jedelem vagy, hazug nem jambor ember.

Haragjában hamar tómlótfben őt vettete, De nagy ha-
marfaggal ismet el ki vetete, Tatar ostorokkal mezitelen te-
stet igen meg verettete.

Udvarabol fegent mindjart el ki őzete, Oly nagy őgetef-
fel juta egy erdő melle, Meg sem jut efebén hogy fivet e-
melne Istenhez az Egh fele.

Monda ő magában folgaimmal mint jarek, En Csafari te-
stem tólok mint verettetek, Az en méltosagom udvarom
nepetül mikeppen csufoltatek.

Sokkal job en nekem udvaromban be terek, En Felese-
gemhez en hazamban be megyek, Mézítelenfegert ott az
en testemnek elég ruhakat lelek.

El indula hamar Vár kapujara juta, Nem tudgya az Vár-
rat mas

rát más Fejedelem bírja, Nagy fégyenletiben az Várnak
kapujan nagy erőssen koltoga.

Kapun allo halla az kapura ki lepek, Mezitelen embert la-
ta el csudalkozek, Hogy mi ördög volna illyen mezitelen
ő tüle tudakozek.

Monda az Drabantnak, Iovenianus vagyok, Ti Fejedel-
metek im latod az mint vagyok, Csafarne Áffonnak azert
hamar mond meg hogy mezitelen vagyok.

Monda az à Haydu ő hazug visla lelek, Az te ferencsed-
re pálczát ha mostan lelek, Te hazugfogodert meg keköl
az hatad arra rea felelek.

Az Csafar nem regen mezörül haza jöve, Az ő ebedere
mindjaralt hozza üle, Te hazugfogodat hogy Fejedelem
vagy meg ne hallya ő füle.

Szolla fegeny meg-is bar ne ellyek meg hallyak, Ha nem
igaz en fom bar mindjart ith el vessék, Ez jeleket vid föl
Csafarne áffonnak hogy en itt el nem vessék.

Cseleked megh kerlek az Nagy Isten kedvejert, Ez kis
munkat vöd föl te jo egessegedert, Talam meg idővel neked
joval leszek az te emberfegecert.

Monda Istenert kerf maydan meg cselekefem, Igyeke-
zik azon Áffonnyal beselheszen, Ily nagy csuda dolgot mi-
keppen Áffonnak hamar meg jelentheszen.

Az titkos jelt Áffony mihelt kezeben veve, Ottan az
Csafarnak eleiben be vive, Az csuda esetet rendenkent az
Áffony Urnak meg beselle.

Monda Uram vagyon harmincz ket eztendeje, Hogy I-
sten őve birt annak mar sok ideje, Ez jelt Uram nalunk meg
soha nem latta semmi udvarunk nepe.

Ez bolond hogy jutot ezekhez azt csudalom, Vagy ta-
lam csak probalt Uram en azt gondolom, Mert az ki ezt
külte az minemű ember mezitelen ugy hallom.

Az uy Csafar halla eleiben hozata, Szegeny mezitelen
előtte meg allata, Ő udvara nepe azon elő menven kemen-
nyen hurogata.

Vala

Vala egy vislaja es egy Solyma Csafarnak, Erőssen mar-
dossak testet az nyomorultnak, Fejet hova haytfa es ki ol-
talmazza nints fegeny nyavalyasnak.

Monda az uy Csafar mond megh ki vagy shonnat jöb,
Mert az mint en latom csuda öltözettel birf, Parancsolok
neked modgyad meg mindjarast femeiddel miért sirs.

Monda fegeny ottan lovenianus vagyok, Ez nagy biro-
dalom kit birf mind Ura vagyok, Az en gyermekimnek es
hizam nepenek hidgyed Attyok en vagyok.

Az uy Csafar monda tudom mit erdemlenel, Ha melto-
fagomat ebben nem tekintenem, Meg Törvény ferent-is az
en Tanacsimtul tudom mint itiltetnel.

Hagya ottan Csafar hogy lo farkra kötöznek, Utsakrul
utsakra Varosban ugy viselnek, Minden embereknek mon-
da legyen pelda azert ot meg ne ölnék.

Ha peniglen masfor Orfagomban kaphatlak, Fejedelem
nevel hogy elš en meg tudhatlak, Nagy főrnnyü halallal rec-
tenetes kennal tegedet meg öletlek.

Kezet labat gyorsan fegennek öfve kötek, Varbol az Va-
rosban fegeny el ki vitetek, Szamtalan fok neptül mint egy
gonos tevő Varosbol kifirtetek.

Az Poroslo orkin nagy torokkal kialtya, Csafar ő Fölse-
ge mindennek kialtattya, Hogy Csafari nevel ki elne ez u-
tan mindjart föl akasrattya.

Kezerül labarul köteleket le oldak, Es az Varos kivül
holt elevenül hagyak, Varos nepe közzül alamisnajokat fe-
geny embernek nyuytyak.

Szegeny nagy vèressen onnat föl vakarkodek, Es nagy
fok sirsal magaban fohaskodek, Es nagy lassufaggal onnet
el menteben ezkeppen gondolkodek.

Iay jay Uram Isten mire juta en igyem, Nincsen immar
latom kihez haytsam en fejem, Nincsen emberek közt ne-
kem segitsegem meg hafad az en fiveim.

Gondollyad meg azert ha volt banat fiveben, Hogy il-
lyen

Iyen vesellyel kiseritetek elteben, Hogy Fefesegetül Fiatal
Lyanyatul nem lón meg ismeresben.

Ez vilagi dolgot forgata elmejeben, Isten ellen vetet dol-
ga nem jut efeben, Ki által lehetne az ő szabadága juttat-
na Csafarsagra.

Las efeben juta gyontato Confessora, Hogy ki egy Erdő-
ben lakik Czellatskajabin, El megyek el oda tudom az meg
ismer ruhat kerek testemre.

Nem fok idő mulvan Czellatskahoz ballaga, Nagy sep
befedekkel az Baratnak föllala, Keri be bocsassa mert nagy
dolga volna kit neki meg mondana.

Halla az ven Barat az aytot föl nyitanta, Es hogy mezíte-
len az embert meg faldita, Be csapa az aytot fok kórózt ha-
nyással nagy resketve ezt monda.

Ves el te hitetlen kiseritet en előlem, Nincsen semmi kö-
zöd velem ves el előlem, Meny vissza pokolban honnet ide
jöttel ne haborgas lelkebben.

Kezeben ragada foldozot Breviarjat, Erőssen olvassa az
aldot Medicinat, Sok kórózt hanyással es nagy rókete-
fel zarollya ő aytajat.

Szegeny Csafar arczal magát az földhöz úte, Es egy ki-
csin sikra lelket el föl görjeste, Az nagy Ur Istenhöz nagy
sep könyörgesre ötet el föl ebreste.

Abraham Isaknak Attya teremto Isten, Ez feles vilagh-
nak valtoja Fiu Isten, Az nyomorultaknak meg vigasztaloja
aldot Szent Lelek Isten.

Most vörtem esemben hogy vetköztem ellened, Nagy
fok rut vetkeket cselekedtem ellened, Szamtalan fok fele
nagy fok alnokfagot hordoztam te ellened.

Föl emelem Uram sivemet te elődben, Sok sohaskoda-
sim kerlek bocsasd elődben, Mert meg bantottalak nagy fok
búneimmel bocsassad meg en nekem.

Legy kegyelmes mostan nyomorodot fejémnek, Hogy
had örüthessen fejem szabad életnek, Te legy el tórlője en U-
ram Istenem en alnok vetkeimnek.

Sza-

Szabadíts meg kerlek ez nagy fok nyavalyából, Az Iesus
nevejert ments meg az budolásból, Ó fent halalaért gyo-
gyíts meg testemet ez nagy fok faydalomból.

Lam az Manassének meg halgatad kereset, Szent Iudit
Assionnak meg hallad könyörgeset, Halgas meg engem-is
fivem ferent való hozzád meg terelemert.

Ha pediglen Vram felőlem azt vegezted, En idvősse-
gemre jobbnak ha így rendelted, Csak kerlek tegedet az en
életemet ekkeppen ne gyötörjed.

Ad meg Vram Isten előbbi ep testemet, Te túled fegen-
nek adot tisztesseget, Kiert dicsirhessem es föl magastal-
lyam örökke Fölsegedet.

Las mint egy alomból ismet el föl ebrüle, Az aytához
mene kezde ismet zörgetni, De az fegeny Barat annal in-
kab kezde nagy erőssen zarkozni.

Monda ismet neki az nagy Istenert kerlek, Nyisd meg
az ablakot had befellyek te veled, Ily nagy nyavalyamban
jo tanatsafodat had halhassam te túled.

Istennek fent nevet az Ven Barat hogy halla, Ablakat
nagy lassan egy kicsinne meg nyita, Ablak nyilafarul mezi-
telen embert nagy erőssen kanditsla.

Monda neki Csasar Iovenianus vagyok, Im latod jo A-
tyam mely ektelenül vagyok, Az nagy Vr Istennek ó bün-
teteseben mostan mind torkig vagyok.

Meg mondtam előtted mindenkor en titkomat, Kerlek
halgassad meg mostan-is panasomat, Az fok verefegtrül es
fok hurezolaftul latod mint vagyon testem.

Egyfer en fekemben mikoron üldögelnek, Nagy kevely-
segeben ily karomlast gondolek, Hogy illyen hatalmu
meg Isten sem volna, ez földön mint en volnek.

Azert meg követtem erőtte Istenemet, Kerem meg bo-
csassa ellene tót vetkömet, Vyjonnán meg adgya en azon
könyörgök az en Vrasagomat.

Az Barat hogy halla leg ottan meg ismere, Az Iovenia-

nult azontul be erefite, Egy alafon fekre az megh taglot
Csafart ő fepen le iltete.

110. Szep foval az Barat az Csafarnak azt mondgya, Dicsőf-
seg Istennek az magas Meny-Orfagban, Ki meg ismeretetet
en velem tegedet az te nagy nyavalyadban.

Legyen hala neki hogy megh fantad vetkedet, Bizony
meg bocsattya te undok búneidet, Telhetetlen undok nagy
kevelyfegedből gondolt rut búneidet.

Im vagyon en nekem egy foldozot kőntőfőm, Mezitelen
ne legy azt is im read adom, Kőnyörőgy Istennek hogy
meg ismerjenek igen alazatoson.

Im en-is kőnyörőgők eretted az Istennek, Lagyitfa meg fi-
vet te udvarod nepe nek, Legyen méltosága es nagy tífteffe-
ge te Csafari kepednek.

Abraham Isaaknak es Iakobnak Istene, Aldgyon meg u-
tadban tegyen jó ferencseffe, Az Raphaél Angyal mint az
kis Thobiaszt vífellyen kegyelmefen.

Ottan el indula foldozot kőntőfőben, Az uton menteben
gondolkodik magában, Mert oly igen tudgya hogy mi sen-
tentiat montak vala fejere.

Főlfeges Istentől de meg batorittatek, Ujjonnan ereje
tefteben meg adatek, Nem fok faratsfaggal csak keves mun-
kaval az kapura fől lépek.

Zórgeti az kaput, Kapun-allo futamek, Hamar fől ugord-
van az kaput meg ragada, Csafart meg ismere az Várnak
kapujat nagy hamar le erefite.

Monda Uram Csfar legy kegyelmes fejemnek, Esem-
ben nem vőttem ki mentet Főlfegednek, Bizonságul penig
ez dologert fogom Szent Nevet az Istennek.

Udvar nepe fellel kotfika jatfasban vala, Mind fől főkdő-
fenek Csfart követik vala, Mint nagy Fejedelmet ő Palo-
tajaban fepen kifertek vala.

110. Meg fokafa ferent Csfar fekeben üle, Minden rendbe-
liek ulvarolnak előtte, Ő regi tatskoja mindjart meg ismere
hizelkődik előtte.

Az

Az uy Csafar penig az belső Palotában, Csafarne Áffonnyal vagyon befelgetésben, Az Komornik lata nem kések be mene Csafarnak eleiben.

Monda Uram Csafar otkin az Palotában, Mas Csafar üldögel te Csafari fekedben, Mindenben hasonlo Csafari kepedhez csak rosi ruhazattyában.

Az Csafarne Áffont az uy Csafar ki küldé, Monda hogy meg lassa rea lép soval kere, Az Csafarne Áffony nagy hamar ki mene es ötét meg semlele.

Monda az Csafarne hitemre en jo Uram, Óje vagy Fölsegged nem tudom mellyitek Uram, Mert ábrazattyával hasonlo te hozzád az mint látom jo Uram.

Mofolyodék ezen az uy Csafar ki mene, Csafarne Áffonnyal Palotában hogy ere, Az Tatsko mindjarást ot az uy Csafarra hamarkeppen ugata.

Szolla az uy Csafar hallyatok meg hiveim, Ti hitetek ferent follyatok ferelmestim, Ha eze az Csafar vagy penig en vagyok mondgyatok meg hiveim.

Senki egytet sem föl csak mindenik vesztegle, Az Csafarne Áffony erre vegre felele, Nekem vagyon erre főkeppen nagy gondom: Azert erre felele.

Az nagy Istent hivom en ezekben birojul, Az ki meg itillyen az ti femelyetekről, Tegyen bizonyosla minket ez mai nap az ti Csafarfagtokrul.

Szolla az uy Csafar hallyatok ferelmestim, Nem nekem de neki vadtok oz ő hivi, Azert nem en vagyok, ez az ti Csafartok tisztellyetek hivi.

Az nagy Isten előt éktelenül vetet volt, Kiert nagy keményen őt meg sanyargatta volt, Isten tisztelleget es hatalmaslagat mert magának vötte volt.

Mert egyser fekiben mikor kevelyen ülne, Nagy föl fualkodvan monda ő elmejeben, Hogy az mint ő volna ily hatalmaslagban Isten sem volna menyben.

Az Angyalok közzül eggjik Angyala vagyok, Nagy boitu

boffu allafra Iſtentúl küldöt vagyok , Rayta ki töltöttem Iſtennek boffujat Raphaél Angyal vagyok.

Mert az kevelyeket az Iſten nem ſereti , Az maga hitteket hidgyetek nem kedvelli , Es az ſegenyeket alazatofokat az eghig föl emeli.

En az nagy Iſtennek ajánlolak titeket, Iſtennek aldafa maradgyon mind veletek, Iſtennek Szent Lelke es az ő jo kedve aldgyon meg mind bennetek.

115 Ó femók lattara előlök el enyefek , Nagy hala adaffal az nagy Iſtent dicsirek , Az Cſafarne Affony mind az nagy Vrakkal erőſſen meg felemlek.

Az Iovenianus az Vraknak így ſolla , En raytam löt dolgot ſenki moſt ne csudallya , Az nagy bujaſagot es rut kevelyſeget mindentek hatra hadgya.

Aldot az Vr Iſten ki velem ezt mivelte, Mert en bennem az bunt ugyan itten meg verte, Legyen hala neki en ſegeny lelke met Pokoltul meg mentette.

Ezeket meg mondvan az Cſafarne Affonnak, Mely nagſep ſavaval beſelle az Vraknak , Az ő rayta eſet ſok nyomoruſagert Iſtent föl magafalák.

Ezek utan Cſafar holta napig Regnala , Ó hivatalyaban bekeſeggel el jara, Az nagy Vr Iſtennek parancsoltyaban mind holta napig jara.

120 Immar ha meg hallad kerlek meg ne csufollyad , Az rut kevelyſeget inkab te hatra hadgyad , Inkab az nagy pohart az enek mondonak jo boroddal meg töltſed.

Az ki ez verſeket fordította Magyarra, Az Szektső menteben So-Var neví Faluban, Az enek ſerzõnek nevet meg talalod az verſek folyaſaban.

Az ezer öt ſazban es kilenczven háromban, Ez eneket ſerze gondolkodvan magaban, Az nagy kevelyſeget, Iſtentelenſeget utalvan ő magaban.

V E G E .

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár